JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
CLAUS GULMANN
12 päivänä heinäkuuta 1994 *

1. Tariefcommissie te Amsterdam on saattanut yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi esillä olevan asian, ja tämän asian yhteydessä herää kysymys siitä, pysyykö komission antama luokitteluasetus edelleen voimassa sen jälkeen, kun asetus, jonka nojalla se on annettu, on kumottu. Kysymykseen liittyy toissijaisena kysymys komission harkintavallan rajoista luokitteluasetusten antamisessa.

Asian tausta

2. Pell Nederland BV -niminen yhtiö toi maahan 8.12.1988 ja 12.2.1989 Argentiinasta neljä erää maissinalkioista öljyä erotettaessa syntyneitä jätetuotteita. Gebroeders Van Es Douane Agenten BV -niminen yhtiö (jäljempänä Van Es) suoritti näihin eriin liittyneet tuontimuodollisuudet.

3. Nämä neljä tavaraerää selvitettiin 23.7.1987 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2658/87 [1] käyttöön otetun yhdistetyn nimikkeistön nimikkeeseen 2306 90 91. Mainittuun nimikkeeseen kuuluvista tavaroista ei tarvinnut suorittaa tuontihetkellä tulleja eikä maatalousmaksuja.

4. Rotterdamin Inspecteur der invoerrechten en accijnzen (tulli- ja valmisteveroviranomainen) suoritti näitä neljää tavaraerää koskevan tarkastuksen ja totesi, että kyseessä olivat maissista öljyä erotettaessa syntyneet jätetuotteet, joihin ei sisältynyt muita kuin maissista peräisin olevia aineita ja joiden — kuiva-aineen painosta laskettuna — rasvaainepitoisuus oli vähemmän kuin 3 prosenttia, proteiinipitoisuus vähintään 11,5 prosenttia ja tärkkelyspitoisuus yli 45 prosenttia. Todetun tärkkelyspitoisuuden — 46,6—49,5 prosenttia näiden neljän tavaraerän osalta — vuoksi mainittu viranomainen päätti, että tavarat olikin selvitettävä nimikkeeseen 2302 10 90. Nämä maissinalkioista öljyä erotettaessa syntyneiden jätetuotteiden pitoisuuksia koskevat vaatimukset, joita sovellettiin, perustuivat 27 päivänä helmikuuta 1974 annettuun komission asetukseen (ETY) N:o 482/74 [2].

* Alkuperäinen kieli: tanska.

1 — Tariffi- ja tilastonimikkeistöstä ja yhteisestä tullitariffista annettu neuvoston asetus (EYVL L 256, s. 1).

2 — Tavaroiden luokittelusta yhteisen tullitariffin alanimikkeeseen 23.04 B annettu komission asetus (EYVL L 57, s. 23).

Alanimikkeeseen 2302 10 90 kuuluvista tavaroista oli suoritettava 8.12.1988 tulliselvitetyn erän osalta 332,13 Alankomaiden guldenin (NLG) määräinen maatalousmaksu jokaista tuhatta nettopainokiloa kohti ja kolmen 12.2.1989 tulliselvitetyn erän osalta 307,23 NLG:n määräinen maatalousmaksu jokaista tuhatta nettopainokiloa kohti. Näin ollen vaadittiin suoritettavaksi näitä neljää tavaraerää koskeva, yhteensä 1 197 831 NLG:n määräinen maatalousmaksu. Van Es on ilmoittanut yhteisöjen tuomioistuimelle, että sanottu maksu ylitti tavaroiden arvon.

5. Tehdystä päätöksestä valitettiin Inspecteur der invoerrechten en accijnzenille, joka hylkäsi valituksen. Tähän päätökseen haettiin muutosta Tariefcommissielta, joka esitti yhteisöjen tuomioistuimelle kaksi asetusta N:o 482/74 koskevaa kysymystä.

Asiaan soveltuvat keskeiset yhteisön oikeuden säännöt

6. *Yhteisen tullitariffin nimikkeistö* otettiin käyttöön 28 päivänä kesäkuuta 1968 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 950/68 [3] ja sitä sovellettiin 1.1.1988 saakka. Yhteisen tullitariffin nimikkeistön 23 ryhmä koskee "elintarviketeollisuuden jätetuotteita; valmistettua rehua". Tähän ryhmään kuuluvan nimikkeen 23.04 sisältö on seuraava:

"23.04 Öljykakut ja muut kasviöljyjen erottamisessa syntyneet jätetuotteet (muut kuin öljyä puhdistettaessa syntyneet)

A Öljykakut ja muut oliiviöljyn erottamisessa syntyneet jätetuotteet

B Muut."

7. Neuvosto antoi 16 päivänä tammikuuta 1969 *asetuksen (ETY) N:o 97/69*, jolla komissio valtuutettiin antamaan yhteisen tullitariffin yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi kaikissa jäsenvaltioissa niin sanottuja luokitteluasetuksia, joilla täsmennetään "yhteisen tullitariffin nimikkeiden tai alanimikkeiden sisältöä niiden sanamuotoa muuttamatta" [4]. Esillä olevassa asiassa

3 — Yhteisestä tullitariffista annettu neuvoston asetus (EYVL L 172, s. 1).

4 — Yhteisen tullitariffin nimikkeistön yhdenmukaiseksi soveltamiseksi toteutettavista toimenpiteistä annettu neuvoston asetus (EYVL L 14, s. 1, ks. toinen perustelukappale).

riitautettu luokitteluasetus — asetus N:o 482/74 — on annettu mainitun asetuksen perusteella. Asetuksen N:o 482/74 1 artiklassa säädetään seuraavasti:

"Öljyn erottamisessa maissinalkioista liuottimilla tai puristamalla saadut jätetuotteet kuuluvat yhteisen tullitariffin alanimikkeeseen 23.04 B ainoastaan, jos niillä on samanaikaisesti kuiva-aineen painona laskettuina seuraavat pitoisuudet:

1. kun tuotteiden rasva-ainepitoisuus on vähemmän kuin 3 prosenttia:

— tärkkelyspitoisuus: vähemmän kuin 45 prosenttia,

— proteiinipitoisuus (typpipitoisuus x 6,25): vähintään 11,5 prosenttia

2. — —

Nämä jätetuotteet eivät myöskään saa sisältää aineksia, jotka eivät ole peräisin maissinjyvistä."

8. *Yhdistetty nimikkeistö* (jäljempänä CN-nimikkeistö) otettiin käyttöön *neuvoston asetuksella N:o 2658/87*, jota *sovelletaan 1.1.1988* alkaen. Mainitulla asetuksella kumottiin samalla yhteisestä tullitariffista annetun asetuksen N:o 950/68 ja yhteisen tullitariffin nimikkeistön yhdenmukaiseksi soveltamiseksi toteutettavista toimenpiteistä annetun asetuksen N:o 97/69 (ks. asetuksen 16 artikla). CN-nimikkeistön 23 ryhmä koskee samoin kuin yhteisen tullitariffin nimikkeistön 23 ryhmä "Elintarviketeollisuuden jätetuotteita ja jätteitä; valmistettua rehua". Mainitun ryhmän alanimikkeen 2306 90 91, johon esillä olevassa asiassa kyseessä olevat tavarat oli selvitetty, sisältö on seuraava:

"2306	Öljykakut ja muut kasvirasvojen tai -öljyjen erottamisessa syntyneet kiinteät jätetuotteet, myös jauhetut tai pelleteiksi valmistetut, muut kuin nimikkeisiin 2304 ja 2305 kuuluvat, jotka ovat peräisin:
— —	
2306 90	— muut:
	— — öljykakut ja muut oliiviöljyn erottamisessa syntyneet jätetuotteet:
— —	
	— — muut:
2306 90 91	— — — maissinalkioista."

Edellä mainitun ryhmän alanimikkeen 2302 10 90, johon kysymyksessä olevat tavaraerät luokiteltiin suoritettujen tarkastusten jälkeen, sisältö on seuraava:

"2302	Leseet, lesejauhot ja muut viljan tai palkoviljan seulomisessa, jauhamisessa tai muussa käsittelyssä syntyneet jätetuotteet, myös pelleteiksi valmistetut:
2302 10	— maissista peräisin olevat:
2302 10 10	— — tärkkelyspitoisuus enintään 35 painoprosenttia
2302 10 90	— — muut."

9. Asetuksen N:o 2658/87 *15 artiklan 1 kohdan, jossa säännellään siirtyminen vanhasta nimikkeistöstä uuteen*, sanamuoto on seuraava:

"Yhdistettyyn nimikkeistöön perustuvilla tavaroiden koodeilla ja kuvauksilla korvataan yhteisen tullitariffin ja Nimexen nimikkeistöihin perustuvat koodit ja kuvaukset edellä sanotun kuitenkaan rajoittamatta yhteisön ennen tämän asetuksen voimaantuloa tekemien, kyseisiin nimikkeistöihin viittaavien kansainvälisten sopimusten sekä niiden soveltamiseksi annettujen säädösten soveltamista.

Komissio tekee vastaavat muutokset tariffi- tai tilastonimikkeistöä sisältäviin yhteisön säädöksiin".

10. Komissio on antanut asetuksen N:o 2658/87 15 artiklaan viitaten kolme asetusta, toisin sanoen 14 päivänä maaliskuuta 1989 asetuksen (ETY) N:o 646/89 [5], 24 päivänä syyskuuta 1990 asetuksen (ETY) N:o 2723/90 [6] ja 16 päivänä heinäkuuta 1991 asetuksen (ETY) N:o 2080/91 [7]. Mainituilla asetuksilla muutetaan tiettyjä sellaisia luokitteluasetuksia, joita komissio on antanut asetuksen N:o 97/69 nojalla siten, että näissä olevat viittaukset yhteisen tullitariffin nimikkeistön perusteella vahvistettuihin

5 — 31 päivänä joulukuuta 1987 voimassa olleen yhteisen tullitariffin nimikkeistön perusteella vahvistettujen koodien korvaamisesta yhdistetyn nimikkeistön perusteella vahvistetuilla koodeilla tietyissä tavaroiden luokittelua koskevissa asetuksissa annettu komission asetus (EYVL L 71, s. 20).

6 — 31 päivänä joulukuuta 1987 voimassa olleen yhteisen tullitariffin nimikkeistön perusteella vahvistettujen koodien korvaamisesta yhdistetyn nimikkeistön perusteella vahvistetuilla koodeilla tietyissä tavaroiden luokittelua koskevissa asetuksissa annettu komission asetus (EYVL L 261, s. 24).

7 — 31 päivänä joulukuuta 1987 voimassa olleen yhteisen tullitariffin nimikkeistön perusteella vahvistettujen koodien korvaamisesta yhdistetyn nimikkeistön perusteella vahvistetuilla koodeilla tietyissä tavaroiden luokittelua koskevissa asetuksissa annettu komission asetus (EYVL L 193, s. 6). On huomattava, että asiassa esitetyissä kirjallisissa huomautuksissa on viitattu ainoastaan kahteen ensiksi mainittuun tällaiseen asetukseen.

koodeihin korvataan viittauksilla vastaaviin CN-nimikkeistön perusteella vahvistettuihin koodeihin.

11. *Asetuksen N:o 2658/87 9 artiklan 1 kohdan a alakohtaan* sisältyy oikeudellinen perusta sellaisten toimenpiteiden toteuttamiselle, jotka koskevat tavaroiden luokittelua CN-nimikkeistöön; tämä oikeudellinen perusta vastaa kumotussa asetuksessa N:o 97/69 vahvistettua yhteisen tullitariffin nimikkeistöön liittyvää oikeudellista perustaa. Komissio on 9 artiklaan viitaten antanut 25.2.1991 asetuksen (ETY) N:o 439/91 [8], jolla kumotaan tiettyjä komission asetuksen (ETY) N:o 97/69 [9] nojalla antamia asetuksia.

12. Tavaroiden luokittelusta yhteisen tullitariffin alanimikkeeseen 23.04 B annettua asetusta N:o 482/74 ei mainita yhdessäkään näistä asetuksista, eikä sitä näin ollen ole nimenomaisesti muutettu tai nimenomaisesti kumottu CN-nimikkeistön käyttöön ottamisen jälkeen.

8 — Tavaroiden luokittelusta 31 päivänä joulukuuta 1987 voimassa olleen yhteisen tullitariffin nimikkeistöön annettujen tiettyjen asetusten kumoamisesta annettu komission asetus (EYVL L 52, s. 5).

9 — Lopuksi todettakoon, että komissio on antanut useita asetuksia, joissa vahvistetaan tavaroiden CN-nimikkeistön nimikkeisiin kuulumisen edellytykset ja joilla selvyysnäkökohtiin viitaten kumotaan asetuksen N:o 97/69 perusteella annetut aikaisemmat samoja tuotteita koskevat luokitteluasetukset. Kysymyksessä ovat erityisesti sellaiset tapaukset, joissa aikaisempia luokitteluasetuksia oli useita kertoja muutettu ja joissa nämä muutokset näin ollen sisältyvät uuteen asetukseen. Ks. esim. EYVL:ssä 1987 L 387, olevia asetuksia.

Onko asetus N:o 482/74 edelleen voimassa?

13. Ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen ensimmäinen kysymys kuuluu seuraavasti:

"Onko asetus N:o 482/74 edelleen voimassa näiden neljän tuonti-ilmoituksen osalta nykyistä yhteistä tullitariffia koskevan asetuksen 16 artiklan säännöksistä huolimatta?"

14. Vastaus tähän kysymykseen edellyttää erityisesti kolmen ongelman ratkaisemista. Ensiksi, onko asetus N:o 482/74 lakannut olemasta voimassa, koska sen perustana ollut asetus on kumottu. Toiseksi, onko asetus N:o 482/74 lakannut olemasta voimassa, koska sitä ei ole nimenomaisesti mukautettu CN-nimikkeistöön uuden nimikkeistön käyttöön ottavan asetuksen 15 artiklan mukaisesti. Kolmanneksi, onko asetus N:o 482/74 lakannut olemasta voimassa, koska ottaen huomioon komission antamat muut säädökset olisi vastoin oikeusvarmuuden periaatetta sallia mainitun asetuksen soveltaminen.

15. Mitä tulee ensimmäiseen seikkaan, Van Es väittää, että asetus lakkaa olemasta voimassa sen perustana olleen säädöksen tultua kumotuksi, ellei asetukselle anneta uutta oikeudellista perustaa, eikä yhtiön mukaan

asetukselle N:o 482/74 ole annettu uutta oikeudellista perustaa. Van Es korostaa, että Tariefcommissie on ennakkoratkaisupyyntöä koskevassa päätöksessään katsonut samalla tavalla. Komissio väittää, että asetuksen N:o 97/69 kumoaminen ei tarkoita, että sen perusteella annetut asetukset menettävät automaattisesti merkityksensä, ja komissio viittaa tältä osin *tempus regit actum* -periaatteeseen.

16. Yhteisöjen tuomioistuin on oikeuskäytännössään vahvistanut sen oikeudellisen taustan, jonka avulla esillä olevaan kysymykseen voidaan vastata. Yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Pennacchiotti 27.3.1990 antamasta tuomiosta [10] käy ilmi, ettei yhteisön oikeudessa ole sellaista yleistä periaatetta, jonka mukaan säädös lakkaa automaattisesti olemasta voimassa, kun sen perustana ollut säädös kumotaan ja kun sen voimassa pysymistä ei ole nimenomaisesti vahvistettu [11]. Toisaalta ei ole myöskään itsestään selvää, että kaikki säädökset pysyvät edelleen voimassa siihen saakka, kunnes ne nimenomaisesti kumotaan. Yhteisöjen tuomioistuimen mainitussa asiassa antaman tuomion mukaan tiettyjen edellytysten on täytyttävä, jotta asetus, jonka perustana ollut säädös on kumottu, on edelleen voimassa. Yhteisöjen tuomioistuin korosti tuomiossaan sitä, että aikaisempi valtuutussäännös oli korvattu *uudella, samansisältöisellä valtuutussäännöksellä* ja että riitautettu asetus oli annettu *samassa järjestyksessä*, kuin mitä edellytettiin jälkimmäisessä perusasetuksessa, ja että *asetuksen ja yhteisön myöhäisempien säädösten välillä ei voitu havaita ristiriitaa*. Tuomioistuin katsoi näillä perusteilla, että aikaisempaa asetusta oli sovellettava ja että sitä oli pidettävä säädöksenä, jossa vahvistettiin uuden valtuutussäännöksen yksityiskohtaiset soveltamissäännöt siihen saakka, kunnes uuden valtuutussäännöksen perusteella oli annettu uusi säädös.

17. Van Es esittää kaksi perustetta sille, miksi asia Pennacchiotti eroaa merkittävässä määrin esillä olevasta asiasta. Ensiksi asia Pennacchiotti koski sellaista perusasetusta, jota ei voitu soveltaa ilman siihen liittyviä yksityiskohtaisia soveltamissääntöjä. Jos aikaisempi soveltamisasetus olisi lakannut olemasta voimassa, olisi seurauksena ollut oikeusaukko, mistä olisi aiheutunut vakavia seurauksia lukuisille viinintuottajille yhteisössä. Esillä olevassa asiassa kyse on sitä vastoin yksinomaan tullinimikkeen sisällön täsmentämisestä. Toiseksi asia Pennacchiotti koski sellaisia yksityiskohtaisia soveltamissääntöjä, joiden perusteella yhteisön kansalaiset saivat huomattavia oikeuksia. Esillä olevassa asiassa kyse on puolestaan siitä, että yhteisön kansalaisille asetetaan merkittäviä taloudellisia velvoitteita. Van Esin mukaan näin ollen siihen, että yhteisöjen tuomioistuin oli myöntänyt kyseisten yksityiskohtaisten soveltamissääntöjen edelleen olevan

10 — Asia C-315/88, tuomio 27.3.1990 (Kok. 1990, s. I-1323, erityisesti 20 kohta).

11 — Asia koski perusasetuksessa ollutta valtuutussäännöstä, jonka nojalla komissio — tai tarvittaessa neuvosto — saattoi vahvistaa niin sanotussa hallintokomiteamenettelyssä ne edellytykset, joiden perusteella jäsenvaltiot saattoivat poiketa siitä pääsäännöstä, että viininvalmistuksen oli tapahduttava määrätyillä viljelysalueilla. Komissio oli antanut tällaisen soveltamisasetuksen. Alkuperäinen perusasetus korvattiin tämän jälkeen myöhäisemmällä perusasetuksella, johon sisältyi vastaava valtuutussäännös. Kysymys oli siitä, oliko soveltamisasetus yhä voimassa huolimatta siitä, ettei sitä ollut nimenomaisesti pidetty voimassa.

voimassa, oli vaikuttanut — yhteisöjen tuomioistuimen nimenomaisesti mainitsemien edellytysten lisäksi — myös yhtiön esiintuomat edellytykset.

18. Käsitystä ei voida pitää oikeana. Mielestäni yhteisöjen tuomioistuin selvästi vahvisti asiassa Pennacchiotti yleisen periaatteen siitä, että asetukset, joiden perustana oleva säädös on kumottu, pysyvät edelleen voimassa, kun on annettu sellainen uusi säädös, joka korvaa kumotun perussäädöksen ja johon sisältyy kumottua valtuutussäännöstä vastaava valtuutussäännös, ja kun lisäksi uusia säännöksiä koskevan kokonaisarvion perusteella voidaan katsoa, että aikaisempien asetusten on täydennettävä tai täsmennettävä myös uusia säännöksiä samalla tavoin kuin ne täydensivät tai täsmensivät kumottuja säännöksiä.

Mikään asiassa Pennacchiotti annetussa tuomiossa ei osoita yhteisöjen tuomioistuimen antaneen ratkaisevaa merkitystä Van Esin mainitsemille edellytyksille, ja vaikuttaa myös siltä, että huomattavia rajanvetoongelmia aiheutuisi määritettäessä näiden edellytysten perusteella niitä asetuksia, joiden perussäädös on kumottu, ja jotka pysyvät silti edelleen voimassa.

19. Asiassa ei ole esitetty muita yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Pennacchiotti antamasta tuomiosta aiheutuvan oikeustilan kumoamista vaativia väitteitä. Sen lisäksi voidaan pitää selvitettynä, että tällaisesta oikeustilasta aiheutuvat seuraukset ovat vastaavia — vaikka kysymys onkin ratkaistu jäsenvaltioissa eri tavoin — kuin useimmissa jäsenvaltioissakin vallitsevista oikeustiloista aiheutuvat seuraukset [12].

20. Ei ole lisäksi epäilystä siitä, että kuvattu oikeustila on ollut neuvoston lähtökohtana sen antaessa uuden nimikkeistöasetuksen. Yhteisöjen lainsäätäjän tarkoituksena ei voida katsoa olleen lukuisten asetuksen N:o 97/69 nojalla annettujen luokitteluasetusten voimassaolon lakkaaminen. Lainsäätäjän on täytynyt pitää lähtökohtana sitä, että nämä säilyvät periaatteessa voimassa myös ilman nimenomaista tätä koskevaa säännöstä. Tätä käsitystä tukee se seikka, että komissio on myöhemmin antanut sellaisia säädöksiä, joilla aikaisempia luokitteluasetuksia teknisesti mukautetaan CN-nimikkeistöön uuden nimikkeistöasetuksen 15 artiklan perusteella.

12 — Joissakin jäsenvaltioissa — erityisesti Alankomaissa — merkitsee lain kumoaminen sitä, että sen perusteella annetut säädökset lakkaavat olemasta voimassa. Toisissa jäsenvaltioissa kyseiset säädökset pysyvät edelleen voimassa edellyttäen kuitenkin, etteivät ne ole ristiriidassa myöhemmän lainsäädännön kanssa. Kolmannessa jäsenvaltioiden ryhmässä on periaatteellisena lähtökohtana, että lain kumoaminen aiheuttaa sen, että sen perusteella annetut säädökset eivät ole enää voimassa, mutta tätä periaatetta lievennetään laajalti siten, että kyseisten säädösten katsotaan tietyissä oloissa olevan edelleen voimassa, esimerkiksi silloin kun myöhempään lakiin sisältyy kumotussa laissa vahvistettua valtuutussäännöstä vastaava valtuutussäännös. Joissakin mainituista jäsenvaltioista on lisäksi tavanomaisena lainsäädännöllisenä menettelytapana se, että jälkimmäiseen lakiin sisällytetään nimenomainen säännös kumotun lain perusteella annettujen aikaisempien säädösten pitämisestä edelleen voimassa.

21. Komissio pitää 15 artiklan säännöksiä aikaisempien yhteisen tullitariffin koodien ja tavaran kuvauksien korvaamisesta uusilla yhdistetyn nimikkeistön koodeilla ja tavaran kuvauksilla *nimenomaisena* osoituksena siitä, että neuvosto oli päättänyt säilyttää aikaisemmat luokitteluasetukset voimassa. Tätä käsitystä ei kuitenkaan voida pitää oikeana. On nimittäin selvää, että 15 artikla ei koske erityisesti luokitteluasetuksia ja että sillä — siinäkin tapauksessa, että todettaisiin aikaisempien luokitteluasetusten lakanneen olemasta voimassa uuden nimikkeistöasetuksen antamisen vuoksi — on laaja soveltamisala eli kaikki ne lukuisat asetukset, erityisesti maatalouden alalla, joissa viitataan nyt kumottuun yhteisen tullitariffin nimikkeistöön ja joiden voimassa pysyminen ei ole antanut aihetta epäilyyn, koska uudella nimikkeistöasetuksella ei kumottu näiden oikeudellista perustaa [13].

22. Vaikkakin esillä olevan tilanteen kaltaisissa tilanteissa olisi mielestäni parempi laatia yhteisön oikeussäännöt siten, että nimenomaisella säännöksellä todettaisiin se, pysyvätkö aikaisemmat säädökset edelleen voimassa, edellä esitetyn perusteella voidaan pitää selvitettynä, että aikaisemmat säädökset voivat pysyä voimassa myös ilman nimenomaista tätä koskevaa säännöstä.

23. Tämän jälkeen on otettava kantaa siihen, täyttyvätkö aikaisempien asetusten voimassa pysymistä koskevat edellytykset asetuksen N:o 482/74 osalta.

24. Voidaan todeta, että ne edellytykset, joita yhteisöjen tuomioistuin korosti asiassa Pennacchiotti, täyttyvät myös esillä olevassa asiassa. Uuden nimikkeistöasetuksen 9 artiklan 1 kohdan a alakohdassa valtuutetaan antamaan asetuksia tavaroiden luokittelusta CN-nimikkeistössä, ja säännöksellä on siten olennaisesti sama sisältö kuin asetuksen N:o 97/69 3 artiklan 1 kohdalla, jolle asetus N:o 482/74 perustui. Asetus N:o 482/74 on annettu vastaavassa järjestyksessä (ks. asetuksen N:o 97/69 3 artiklan 2 kohta), kuin mitä edellytetään uuden nimikkeistöasetuksen 10 artiklassa, johon 9 artikla viittaa. Ei ole lopulta todettavissa ristiriitaa asetuksen N:o 482/74 säännösten ja yhteisön myöhäisempien säännösten välillä.

25. Esillä olevan asian yhteydessä ei riitä, että esillä olevilla valtuutussäännöksillä on olennaisesti sama sisältö. Yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Pennacchiotti antamassa

13 — Ks. tältä osin uuden nimikkeistöasetuksen kuudestoista perustelukappale, joka kuuluu seuraavasti: "yhdistetyn nimikkeistön muodostamisen johdosta useita, erityisesti yhteistä maatalouspolitiikkaa koskevia yhteisön säädöksiä on mukautettava siten, että niissä otetaan huomioon yhdistetyn nimikkeistön käyttö; nämä mukautukset eivät yleensä edellytä muutoksia asiasisältöön; menettelyn yksinkertaistamiseksi on säädettävä, että komissio voi suoraan tehdä kyseisiin säädöksiin tarvittavat tekniset muutokset".

tuomiossa ilmaiseman periaatteellisen kannanoton johdonmukaisena seurauksena on luokitteluasetusten jatkuvan voimassaolon edellytyksenä pidettävä sitä, että *kyseessä olevilla tullinimikkeillä on myös olennaisesti sama sisältö.*

26. Van Es väittää, että aikaisemman yhteisen tullitariffin tullinimikkeen ja nykyisen yhdistetyn nimikkeistön tullinimikkeen välillä on huomattavia eroja, koska uusi versio on tarkempi. Van Es on korostanut lisäksi sitä, että CN-nimikkeistö on yleensä yksityiskohtaisempi sekä sisältää useampia nimikkeitä ja alanimikkeitä kuin yhteisen tullitariffin nimikkeistö.

Komissio on yhtä mieltä siitä, että CN-nimikkeistö on monipuolisempi kuin yhteisen tullitariffin nimikkeistö, koska siinä on enemmän alajaotteluja, mutta väittää, että uuden asetuksen säännökset ovat aikaisemman asetuksen säännösten kanssa olennaisesti samat ja että niissä käytetään usein samoja ilmaisuja. Komissio katsoo, ettei maissinalkioista öljyä erotettaessa syntyneiden jätetuotteiden osalta ole eroa yhteisen tullitariffin nimikkeistön nimikkeessä 23.04 B ja CN-nimikkeistön alanimikkeessä 2306 90 91 käytettyjen sanamuotojen välillä.

27. Näillä kahdella tullinimikkeellä on mielestäni olennaisesti sama sisältö. Yhteisen tullitariffin nimikkeistön alanimike 23.04 B ja CN-nimikkeistön alanimike 2306 90 91 ovat kumpikin nimikkeistöjensä 23 ryhmissä, ja näillä ryhmillä on samanlaiset otsikot. Kumpikin alanimike kuuluu tullinimikkeeseen, joka käsittää öljykakut ja muut kasviöljyn erottamisessa syntyneet jätetuotteet; ainoana erona on, että tullinimikkeen 2306 tavaran kuvauksessa on lisätäsmennyksiä. Kumpikin alanimike koskee "muita" tavaroita kuin "öljykakkuja ja muita oliiviöljyn erottamisessa syntyneitä jätetuotteita"; ainoana erona on, että alanimikkeellä 2306 90 91 on tehty lisäjaottelu laatimalla erityinen alanimike muille "maissinalkioista" syntyneille jätetuotteille. Mainituilla eroilla ei mielestäni ole merkitystä. On helposti todettavissa, että yhteisen tullitariffin nimikkeistön nimike 23.04 B on korvattu CN-nimikkeistön alanimikkeellä 2306 90 91, maissinalkioista öljyä erotettaessa syntyneiden jätetuotteiden osalta.

28. Asetuksessa N:o 482/74 viitataan yhteisen tullitariffin nimikkeistön alanimikkeeseen 23.04 B, ja asetuksen jatkuva soveltaminen CN-nimikkeistön käyttöön ottamisen jälkeen edellyttää siten, että tämä viittaus korvataan nimenomaisesti tai implisiittisesti viittauksella CN-nimikkeistön alanimikkeeseen 2306 90 91. Kuten edellä on mainittu, asetusta N:o 482/74 ei ole nimenomaisesti mukautettu uuden nimikkeistöasetuksen 15 artiklan säännösten mukaisesti. Tällöin on kysyttävä, voidaanko asetuksen voimassa pysymistä koskevia edellytyksiä pitää

täyttyneinä silloin, kun on *tarpeen implisiittisesti mukauttaa asetuksen sanamuotoa uusiin säännöksiin soveltuvaksi.*

korvatuiksi viittauksilla vastaaviin CN-koodeihin. Mutta se implisiittinen mukauttaminen, johon esillä olevan asian yhteydessä on ryhdyttävä, on kuitenkin implisiittistä vain siksi, että asetusta N:o 482/74 ei ole nimenomaisesti muutettu, eikä sen vuoksi, että yhteisöjen lainsäätäjä on jättänyt ottamasta kantaa kysymykseen.

29. Van Es väittää, että koska asetusta N:o 482/74 ei ole mukautettu CN-nimikkeistöön nimenomaisesti, asetus on menettänyt tarkoituksensa ja tullut merkityksettömäksi, ottaen huomioon, ettei CN-nimikkeistössä ole tullinimikettä, jolla olisi asetuksessa mainittu koodi. Van Es kiistää, että luokitteluasetuksia voitaisiin pitää implisiittisesti mukautettuina uuteen CN-nimikkeistöön, ja väittää, että sellainen oikeustila, jossa asetuksia voitaisiin soveltaa, vaikka niitä ei olisikaan nimenomaisesti mukautettu uuteen CN-nimikkeistöön, olisi vastoin oikeusvarmuuden periaatetta ja hyvää lainsäädäntötapaa [14].

Kuten komissio on esittänyt, uuden nimikkeistöasetuksen 15 artiklan 1 kohdan ensimmäistä alakohtaa on tulkittava siten, että yhteisön säädösten viittauksia niihin koodeihin ja tavaran kuvauksiin, jotka on vahvistettu yhteisen tullitariffin nimikkeistön perusteella, on korvattu *ope legis* niillä, jotka on vahvistettu CN-nimikkeistön perusteella. Komissio katsoo, että 15 artiklaa sovelletaan vain silloin, kun siirtyminen vanhasta uuteen nimikkeistöön edellyttää pelkästään yksinkertaista teknistä mukautusta. Jos sitä vastoin on välttämätöntä suorittaa sisällöllisiä muutoksia, aikaisempia luokitteluasetuksia on pidettävä vanhentuneina, koska tällaiset muutokset edellyttävät erilliseen perussäädökseen perustuvaa nimenomaista mukautusta.

30. On mahdollista, että oikeusvarmuuden suhteen syntyisi ongelmia, mikäli yhteisön kansalaiset joutuisivat itse selvittämään, onko yhteisön säädösten viittaukset yhteisen tullitariffin nimikkeistön koodeihin katsottava

Asetuksen N:o 482/74 soveltaminen uuden nimikkeistön yhteydessä edellyttää vain yksinkertaista teknistä mukauttamista ja 15 artikla muodostaa sen vuoksi tarvittavan

14 — Van Es viittaa tältä osin asiassa 169/80, Administration des douanes v. Gondrand Frères, yhteisöjen tuomioistuimen 9.7.1981 annettuun tuomioon (Kok. 1981, s. 1931, 17 kohta), jossa yhteisöjen tuomioistuin totesi: "Vaikka katsottaisiinkin, että komission kannattama tulkinta on yhdenmukainen valuutantasausmaksujärjestelmän perusteiden kanssa, yhteisön lainsäätäjän tehtävänä on yhtä lailla asianmukaisten säännösten antaminen. Oikeusvarmuuden periaate edellyttää, että verovelvolliselle velvoitteita asettavat säännökset ovat selviä ja täsmällisiä, jotta verovelvollinen voisi riittävällä varmuudella saada tiedon oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan ja ryhtyä asianmukaisiin toimenpiteisiin."

oikeudellisen perustan sille, että viittauksen aikaisempaan yhteisen tullitariffin koodiin katsotaan tulleen korvatuksi uudella CN-koodilla.

31. Van Es väittää, että 15 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa asetetaan komissiolle nimenomainen velvollisuus mukauttaa yhteisön säädökset CN-nimikkeistöön ja että sen vuoksi tämän säännöksen mukaan aiempia luokitteluasetuksia voidaan soveltaa ainoastaan silloin, kun ne on nimenomaisesti mukautettu CN-nimikkeistöön soveltuviksi ja kun niille on annettu uusi oikeudellinen perusta.

Tältä osin komissio esittää, että 15 artiklassa annetaan valtuus selvyyden ja yksinkertaisuuden vuoksi ryhtyä yhteisön säädösten tekniseen mukauttamiseen CN-nimikkeistöön soveltuviksi silloin, kun sitä pidetään tarpeellisena [15]. Sitä vastoin 15 artiklaa ei ole tulkittava osoitukseksi siitä, että asetuksen on katsottava olevan edelleen voimassa vain, mikäli komissio on nimenomaisesti jättänyt sen voimaan.

32. Mielestäni Van Esin kantaan voidaan yhtyä siinä, että 15 artikla asettaa komissiolle velvollisuuden suorittaa teknisiä mukautuksia yhteisön niihin säädöksiin, joilla on edelleen käytännön merkitystä siirryttäessä CN-nimikkeistöön ja joiden osalta ei ole tarpeen tehdä sisältöä koskevia muutoksia. Mutta tällä en tarkoita sitä, että säännöstä voitaisiin tulkita siten, että teknisen mukautuksen puuttuessa kyseessä olevia asetuksia on pidettävä vanhentuneina. Näin tulkittaessa 15 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta menettäisi merkityksensä.

33. Edellä esitetyn perusteella voidaan tehdä sellainen päätelmä, että ne edellytykset, joiden mukaan asetus N:o 482/74 voi edelleen olla voimassa samanaikaisesti uuden nimikkeistöasetuksen kanssa, ovat täyttyneet.

34. Kuten edellä on mainittu, yhteisöjen tuomioistuin täsmensi asiassa Pennacchiotti antamassaan tuomiossa, että riitautettua soveltamisasetusta voidaan soveltaa, *kunnes kysymyksessä olevan valtuutussäännöksen perusteella on annettu uusi säädös*. On otettava huomioon sellainen mahdollisuus, kuten Vas Es väittää, että asetuksen N:o 482/74 olisi korvannut 7.2.1991 annettu komission asetus (ETY) N:o 315/91 [16], joka on annettu uuden nimikkeistöasetuksen 9 artiklan perusteella ja jolla muutetaan tätä siten, että

15 — Van Es on tältä osin esittänyt, että verrattaessa niihin luokitteluasetuksiin, joihin komissio on katsonut tarvittavan mukautuksia, on vaikea ymmärtää, miksi tällaista mukautusta ei ole katsottu tarvittavan myös asetuksen N:o 482/74 osalta.

16 — Tariffi- ja tilastonimikkeistöstä ja yhteisestä tullitariffista 23 päivänä heinäkuuta 1987 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2658/87 muuttamisesta annettu komission asetus (EYVL L 37, s. 24).

23 ryhmään lisätään nimikettä 2306 90 91 koskeva huomautus. Tämä lisähuomautus kuuluu seuraavasti:

"Alanimikkeeseen 2306 90 91 kuuluvat ainoastaan maissinalkioista öljyä erotettaessa syntyneet jätetuotteet, lukuun ottamatta tuotteita, joissa on maissinjyvien osista peräisin olevia aineosia, jotka eivät ole olleet mukana öljyä erotettaessa ja jotka on lisätty valmistuksen jälkeen" [17].

35. Tämän tulkintakysymyksen selvittäminen ei sitä vastoin ole tarpeen esillä olevan asian ratkaisemiseksi. Pääasian tosiseikat liittyvät nimittäin aikaan ennen asetuksen N:o 315/91 antamista. Jo yksinomaan tällä perusteella asetuksella ei näin ollen ole asiassa ratkaisevaa merkitystä.

36. Lopulta on otettava kantaa Van Esin esittämään väitteeseen siitä, että *oikeudellinen epävarmuus* on joka tapauksessa syntynyt neuvoston ja komission antamien, uuteen nimikkeistöön siirtymistä koskevien säädösten vuoksi sen suhteen, onko asetus N:o 482/74 edelleen voimassa; asetusta ei tästä syystä voitaisi soveltaa 1.1.1988 jälkeen.

Van Es viittaa erityisesti siihen, että ottaen huomioon sen, kuinka komissio on käyttänyt uuteen nimikkeistöasetukseen perustuvia valtuuksiaan toteuttaa teknisiä mukautuksia, ei ole lainkaan selvää, onko asetus N:o 482/74 edelleen voimassa.

37. Tämä käsitys ei ole aivan perusteeton.

38. Asetuksen N:o 646/89, jolla mukautetaan useita yhteisen tullitariffin nimikkeistön perusteella annettuja luokitteluasetuksia

17 — Tällä huomautuksella on osittain sama tarkoitus kuin asetuksella N:o 482/74. Asetuksen N:o 482/74 kuudennesta perustelukappaleesta ilmenee nimittäin, että kyseiset tärkkelyksen, rasva-aineiden ja valkuaisaineiden vähimmäis- ja enimmäispitoisuutta koskevat edellytykset vahvistettiin, "alanimikkeeseen 23.04 B kuuluvista maissinalkioista saadun öljyn erottamisessa syntyvien jätetuotteiden erottumiseksi toisaalta tuotteista, joille ei ole suoritettu täydellistä öljyn erottamista maissinalkioista, ja toisaalta tuotteista, jotka sisältävät todellisten jätetuotteiden lisäksi aineksia, joista ei ole erotettu öljyä". On näin ollen mahdollista, kuten Van Es väittää, että asetuksesta N:o 315/91 ilmenee, että aikaisemmin sovelletut pitoisuutta koskevat määrälliset edellytykset on korvattu pitoisuutta koskevilla laadullisilla edellytyksillä. On kuitenkin myös mahdollista, kuten komissio väittää, että tämän asetuksen tulkinnassa on lähtökohtaisesti otettava huomioon, että kyseessä on lisähuomautuksen lisääminen varsinaiseen CN-nimikkeistöön eikä luokitteluasetuksen antaminen ja että asetuksella N:o 482/74 on sen vuoksi yhä merkitystä sinä luokitteluasetuksena, joka täsmentää alanimikkeen 2306 90 91 yksityiskohtaisempaa sisältöä, sellaisena kuin se on täydennettynä edellä mainitulla huomautuksella. Lopuksi on mahdollista, että asetuksen N:o 315/91 tarkoituksena todellisuudessa on täydentää asetusta N:o 482/74, koska tämän asetuksen 1 artiklan viimeisessä kohdassa säädetään, että jätetuotteissa voi olla ainoastaan sellaisia aineksia, jotka ovat peräisin maissinjyvästä, ja koska sen vuoksi on ollut tarpeen säätää asetuksessa N:o 315/91, että säännöstä sovelletaan vain, mikäli kyseiset maissinjyvän aineosat ovat olleet mukana öljyä erotettaessa.

CN-nimikkeistöön, viidennessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

"tästä syystä on aiheellista muuttaa selvyyden ja yksinkertaisuuden vuoksi näistä asetuksista niitä, joilla on käytännön merkitystä ja joiden muuntaminen ei aiheuta olennaista muutosta".

39. Koska komissio siten nimenomaisesti ilmaisee, että sillä on tavoitteena muuttaa koodit CN-nimikkeistöön siirryttäessä käytännön merkitystä säilyttäneissä luokitteluasetuksissa ja että sillä oli tavoitteena näiden kahden viimeksi mainitun asetuksen avulla täydentää tarvittavia muutoksia, epävarmuutta aiheutuu sen suhteen, merkitseekö asetuksessa N:o 482/74 käytetyn yhteisen tullitariffin koodin muuttamatta jättäminen sitä, että asetus on menettänyt merkityksensä.

Vastaavien asetusten, asetus N:o 2723/90 ja asetus N:o 2080/91, viidennessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

"tästä syystä olisi muutettava näistä asetuksista niitä, joilla on käytännön merkitystä ja joiden muuntaminen ei aiheuta merkittävää muutosta, ja täydentää näin ensimmäistä asetussarjaa [18], jota on jo mukautettu komission asetuksella (ETY) N:o 646/89 (ja asetuksessa N:o 2080/91 lisätään 'ja asetuksella (ETY) N:o 2723/90')".

40. Ei voida sanoa epävarmuuden häviävän riittävästi pelkästään sillä, että asetusta N:o 482/74 ei mainita asetuksessa N:o 439/91, jolla kumotaan sarja aikaisempia luokitteluasetuksia ja jonka johdanto-osan kolmannessa perustelukappaleessa ilmoitetaan, että kyseessä on CN-nimikkeistöön siirryttäessä merkityksensä menettäneiden asetusten muodollinen kumoaminen. [19]

41. Mainitun epätietoisuuden selvittämiseksi ei ole apua asetuksesta N:o 315/91, jossa, kuten Van Es toteaa, ei mainita asetusta N:o 482/74 huolimatta siitä, että nämä kaksi asetusta koskevat samaa tullinimikettä ja että niillä on osittain sama tarkoitus [20]. Sanottu voi olla omiaan antamaan sellaisen vaikutel-

18 — Ranskaksi viitataan ilmaisuun "complétant ainsi une première série de règlements", englanniksi "so to complement an initial series of Regulations", saksaksi "hiermit wird eine erste Serie von Verordnungen ergänzt", hollanniksi "waarmede een erste reeks verordeningen werd aangepast, wordt gecompleteerd" ja tanskaksi "til at fuldstændiggøre den første række forordninger".

19 — Kolmas perustelukappale kuuluu seuraavasti: "jotkut näistä asetuksista ovat menettäneet merkityksensä erityisesti niiden muutosten vuoksi, jotka ovat aiheutuneet 15.12.1950 tehtyyn yleissopimukseen perustuvan yhteisen tullitariffin korvaamisesta yhdistetyllä nimikkeistöllä; selvyyden ja oikeusvarmuuden vuoksi on aiheellista kumota muodollisesti mainitut asetukset". (Suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa.)

20 — Ks. ed. 34 kohta ja erityisesti alaviite 18.

man, että komissio itse katsoo asetuksen N:o 482/74 lakanneen olemasta voimasta.

42. Komission puolivuosittain julkaisema Euroopan yhteisöjen voimassa olevan lainsäädännön luettelo — mihin asetus N:o 482/74 on säännöllisesti otettu mukaan — auttaa yhteisön kansalaisia ja yrityksiä ratkaisemaan mahdolliset epäselvät, tässä asiassa esiintyviä kysymyksiä vastaavat kysymykset. On kuitenkin itsestään selvää, että luettelon olemassaolo ei vapauta yhteisön lainsäätäjää varmistautumasta säädöksiä antaessaan oikeustilan selvyydestä.

Varmaa ei ole, että lainsäätäjä on täyttänyt täysin tämän velvollisuutensa, joka koskee kaikkia niitä luokitteluasetuksia, jotka on annettu ennen uutta nimikkeistöasetusta [21].

43. Ei kuitenkaan ole tarpeen ottaa esillä olevan asian yhteydessä kantaa niihin seurauksiin, jotka mahdollisesti aiheutuvat siitä oikeustilan epävarmuudesta, joka puolestaan syntyisi komission uuteen nimikkeistöasetukseen perustuvien valtuuksien käyttämisestäaikaisempien luokitteluasetusten teknisten mukauttamisten toteuttamiseksi. On nimittäin selvitetty, että pääasiassa kyseessä olevat tavaraerät tuotiin maahan sellaisena ajankohtana, jolloin mainittuja säädöksiä ei vielä ollut annettu ja jolloin mahdollinen oikeustilan epävarmuus ei siten ollut vielä olemassa.

44. Voi olla syytä mainita vielä sen perusteella, mitä asiassa on ilmennyt, että maahantuoja toi 1980-luvun alusta lähtien samanlaisia tavaroita maahan ja että mikään asiassa ei anna aihetta otaksua, että se ei muiden huolellisten alalla toimijoiden tavoin olisi tiennyt käytännössä tärkeiden luokitteluasetusten olemassaolosta. Asiassa saadut selvitykset päinvastoin osoittavat, että maahantuoja oli tietoinen niistä ongelmista, joita vaatimukset tärkkelyspitoisuuden jäämiseksi alle 45 prosentin saattoivat aiheuttaa nimenomaan sen maahantuonnille, ja että se oli lisäksi keskustellut kysymyksestä komission edustajien kanssa. On vaikeata katsoa tätä taustaa vasten, että maahantuoja olisi yksinkertaisesti pitänyt lähtökohtanaan sitä, että asetus N:o 482/74 oli vanhentunut uuden luokitteluasetuksen antamisen vuoksi. Olisi ollut joka tapauksessa luonnollista, että maahantuoja olisi hakenut komissiolta selvitystä kysymykseen.

45. Edellä esitetyn perusteella ehdotan yhteisöjen tuomioistuimelle, että se vahvistaisi asetuksen N:o 482/74 olleen voimassa pääasialle olennaisena ajankohtana CN-nimikkeistön alanimikkeen 2306 90 91 sisältöä täsmentävänä asetuksena.

21 — Voidaan todeta, että monia asetuksen N:o 97/69 nojalla annettuja luokitteluasetuksia ei ole nimenomaisesti muutettu tai nimenomaisesti kumottu CN-nimikkeistön käyttöön ottamisen jälkeen. Ei ole tarpeen ja veisi liikaa tilaa luetella näitä asetuksia tässä yhteydessä.

Noudattiko komissio luokitteluasetusten antamiseen liittyvää toimivaltaansa koskevia rajoituksia antaessaan asetuksen N:o 482/74?

46. Ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen toinen kysymys kuuluu seuraavasti:

"Mikäli vastaus ensimmäiseen kysymykseen on myöntävä, voidaanko asetusta N:o 482/74 soveltaa pätevästi nykyisen yhteisen tullitariffin nimikkeeseen 2306 90 91 kuuluvien tavaroiden luokittelussa, vaikka itse nimikkeessä ei mainita minkäänlaista maissista öljyä erotettaessa syntyneiden jätetuotteiden tärkkelyspitoisuuden suuruutta koskevaa perustetta?"

47. Van Es väittää, että kun komissio vahvisti, että tärkkelyksen enimmäispitoisuus oli alle 45 prosenttia sinä perusteena, jolla erotetaan alanimikkeeseen 2306 90 91 luokiteltavat maissinalkioista öljyä erotettaessa syntyneet kiinteät jätetuotteet muista maissin jätetuotteista, jotka puolestaan on luokiteltava muiden tuotteiden alanimikkeeseen 2303 10, komissio ei ole ainoastaan *täsmentänyt* alanimikkeen 2306 90 91 sisältöä vaan myös *muuttanut* sitä. Kyseinen luokitteluperuste aiheuttaa nimittäin tuotteiden jättämisen nimikkeen 2306 90 91 ulkopuolelle huolimatta siitä, että niillä on ne objektiiviset tuntomerkit ja ominaisuudet, jotka ovat nimikkeen sanamuodon mukaan ratkaisevia siihen luokiteltaessa. Tällä perusteella ja viitaten yhteisöjen tuomioistuimen käytäntöön Van Es väittää, että komissio on ylittänyt harkintavaltaansa koskevat rajat ja että asetus N:o 482/74 on tällä perusteella pätemätön.

48. Väitteensä tueksi Van Es on vedonnut yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Vismans Nederland 18.9.1990 antamaan tuomioon [22]. Mainittu asia muistuttaa suuresti esillä olevaa asiaa. Yhteisöjen tuomioistuin totesi aluksi seuraavaa:

— "yhteistä tullitariffia koskevan tulkinnan osalta neuvosto on myöntänyt komissiolle, joka toimii yhteistyössä jäsenvaltioiden tulliasiantuntijoiden kanssa, laajan harkintavallan täsmentää tiettyä tavaraa luokiteltaessa kysymykseen tulevien tullinimikkeiden sisältöä, edellyttäen ainoastaan, että komission antamilla säännöksillä ei muuteta tariffin sanamuotoa" (13 kohta) [23], ja

— "oikeusvarmuus ja valvontamahdollisuudet edellyttävät, että tavaroiden luokittelua koskevaa ratkaisevaa perustetta haetaan yleensä mainittujen tavaroiden objektiivisista tuntomerkeistä tai ominaisuuksista, sellaisina kuin nämä ilmenevät yhteisen tullitariffin nimikkeiden sekä

22 — Asia C-265/89, Vismans Nederland (Kok. 1990, s. I-3411).

23 — Ks. myös asia 141/86, Imperial Tobacco, tuomio 19.1.1988 (Kok 1988, s. 57, 13 kohta); yhdistetyt asiat 87/79, 112/79 ja 113/79, Bagusat, tuomio 20.3.1980 (Kok. 1980, s. 1159, 10 kohta); asia 158/78, Biegi, tuomio 28.3.1979 (Kok. 1979, s. 1103, 5 kohta) ja asia 37/75, Bagusat, tuomio 11.11.1975 (Kok 1975, s. 1339, 7 ja 8 kohta).

nimikkeitä ja ryhmiä koskevien huomautusten sanamuodosta" (14 kohta) [24].

49. Mainittu asia koski luokitteluasetusta, jossa sokerijuurikkaiksi luokiteltavien tuotteiden sekä sokerijuurikasjätemassaksi ja muiksi sokerinvalmistuksen jätteiksi luokiteltavien tuotteiden väliseksi erotteluperusteeksi vahvistettiin, että sokeripitoisuuden raja-arvo oli 10 prosenttia kuiva-aineen painosta laskettuna. Asiassa ei asetettu kyseenalaiseksi sitä, että sokeripitoisuus oli olennainen erotteluperuste näiden kahden tullinimikkeen välillä. Kantaja katsoi silti, että raja-arvo oli vahvistettu liian alhaiseksi.

Todettuaan, että ilmaisulla "jätetuotteet" viitataan tuotteisiin, jotka ovat valmistusprosessin lopullinen tulos, yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että vaikka teknisesti onkin mahdollista erottaa sokeri täydellisesti sokerijuurikkaasta, sokeripitoisuutta ei voida saada taloudellisesti kannattavalla tavalla laskemaan alle 6—7 prosentin eikä epäsuotuisissa oloissa alle 10—12 prosentin. Edelleen oli selvää, että käytännössä oli tekniikan silloisella kehitysasteella mahdotonta, että sokeriteollisuus käyttäisi sokerin valmistuksessa sellaisia tuotteita, joiden sokeripitoisuus oli 10—12 prosenttia. Yhteisöjen tuomioistuin teki tällä perusteella sellaisen päätelmän, että tuotteet, joiden sokeripitoisuus oli 10—12 prosenttia, olivat sokerituotannon lopullisia tuloksia, ja ne oli siten luokiteltava sokerijuurikasjätemassana ja että vahvistaessaan sellaisen raja-arvon, jolla nämä tuotteet jätettiin sokerijuurikasjätemassaa koskevan tullinimikkeen ulkopuolelle, komissio oli muuttanut kyseistä nimikettä ja siten ylittänyt toimivaltansa.

50. On hyväksyttävä Van Esin näkemys, jonka mukaan esillä olevan asian käsittelyn kannalta on ratkaisevaa myös se, että antaessaan luokitteluasetuksia komissiolla on yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan toimivalta ainoastaan täsmentää tullinimikkeiden sisältöä eikä muuttaa sitä [25]. Näin ollen arvioitaessa, onko komissio noudattanut harkintavaltaansa koskevia rajoituksia, lähtökohdaksi on otettava kyseessä olevan tullinimikkeen sanamuodon mukaan

24 — Ks. myös erityisesti asia C-233/88, Van de Kolk, tuomio 8.2.1990 (Kok. 1990, s. I-265, 12 kohta) ja C-11/93, Siemens Nixdorf, tuomio 19.5.1994, 11 kohta (ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

25 — Tuomioistuimen käsitys perustuu asetusta N:o 97/69 koskevaan tulkintaan. Edellä mainittua komission toimivaltaa koskevaa rajoitusta tukee asetuksen N:o 97/69 toinen perustelukappale, jossa ilmoitetaan, että yhteisen tullitariffin nimikkeistön yhdenmukaista soveltamista koskevien määräysten "tarkoituksena on täsmentää yhteisen tullitariffin nimikkeiden tai alanimikkeiden sisältöä niiden sanamuotoa kuitenkaan muuttamatta". (Suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa.) Komission toimivaltaa on epäilemättä rajoitettu vastaavasti niiden toimenpiteiden osalta, joihin on ryhdyttävä CN-nimikkeistön yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi. Merkitystä ei voida antaa sille, ettei näin ole nimenomaisesti todettu asetuksen N:o 2658/87 johdanto-osassa. Tällaista komission toimivallan rajoitusta tukee muun muassa asetuksen N:o 2658/87 9 artiklan rakenne, jossa tehdään ero CN-nimikkeistön soveltamista, erityisesti tavaroiden luokittelun osalta, koskevien toimenpiteiden ja CN-nimikkeistön muuttamista koskevien toimenpiteiden välillä.

ratkaisevat objektiiviset tunnusmerkit ja ominaisuudet tavaroiden luokittelemiseksi tähän nimikkeeseen. Jos voidaan todeta, että komission vahvistamilla kyseiseen tullinimikkeeseen luokittelemista koskevien edellytysten vuoksi nimikkeen ulkopuolelle jätetään ne tuotteet, joilla on nämä objektiiviset tunnusmerkit ja ominaisuudet, komissio on luokitteluasetusta antaessaan muuttanut kyseessä olevan tullinimikkeen sisältöä ja siten ylittänyt toimivaltansa.

51. On näin ollen tutkittava, mitkä objektiiviset tuntomerkit ja ominaisuudet ovat alanimikkeen 2306 90 91 sanamuodon mukaan ratkaisevia tavaroiden luokittelemiseksi siihen.

52. Asiassa on kiistatonta, että koska on ilmoitettu, että kyseessä on oltava "jätetuotteet", voidaan täsmentää kahdella tavalla, mitkä tuotteet on luokiteltava alanimikkeeseen 2306 90 91.

Ensinnäkin kyseessä on oltava tuotteet, jotka ovat öljyn erottamisprosessin lopullisia tuloksia. Jätetuotteiksi voidaan määritellä ainoastaan ne tuotteet, joiden osalta öljy on erotettu maissinalkioista täydellisesti siten, että kyse on *tuotteista, joista ei voida enää erottaa öljyä taloudellisesti kannattavalla tavalla.* Yhteisöjen tuomioistuin totesi tällä tavalla asiassa Henck 23.3.1972 antamassaan tuomiossa, [26] ja komissio toisti sen asetuksen N:o 482/74 kolmannessa perustelukappaleessa.

Toiseksi kyseessä on oltava *todellisten jätetuotteiden vastakohtana sellaisia aineosia* (mitättömiä määriä lukuun ottamatta) *sisältäville tuotteille, jotka eivät ole olleet mukana öljyä erotettaessa.* Ne eivät saa siten sisältää aineosia, joita oli jo perustuotteessa, mutta joita ei ollut otettu jalostukseen mukaan öljyä erotettaessa, eivätkä ne saa sisältää aineosia, jotka on jälkeenpäin lisätty varsinaisiin jätetuotteisiin. Komissio on myös ilmaissut tämän asetuksen N:o 482/74 kolmannessa perustelukappaleessa, ja yhteisöjen tuomioistuin on vahvistanut sen muun muassa asiassa Krohn vastaan Hauptzollamt Hamburg-Jonas 16.12.1992 antamassaan tuomiossa [27].

26 — Asia 36/71, Henck (Kok. 1972, s. 187). Tuomion 11 kohdassa yhteisöjen tuomioistuin totesi yhteisen tullitariffin nimikkeistön nimikkeistä 23.03 ja 23.04 seuraavaa: "— — on syytä panna merkille, että jotta kyseessä olisi näissä nimikkeissä tarkoitetut 'jätetuotteet', alkutuotteesta on pitänyt erottaa joko tärkkelystä tai öljyä sen verran kuin nykyaikaisilla menetelmillä taloudellisesti kannattavalla tavalla on mahdollista".

27 — Asia C-194/91, Krohn v. Hauptzollamt Hamburg-Jonas (Kok. 1992, s. I-6661). Ks. erityisesti 12 kohta, jossa yhteisöjen tuomioistuin toteaa seuraavaa: "Asetuksen johdantoosasta ilmenee kuitenkin, että sen tarkoituksena on todellisuudessa varmistaa, että maissinalkioista öljyä erotettaessa syntyneet jätetuotteet muodostuvat yksinomaan varsinaisesta öljyn erottamisesta jäljelle jäävistä aineosista. Asetuksen tarkoituksena on niin ikään jättää alanimikkeeseen 23.04 B luokittelun ulkopuolelle maissinalkioista öljyä erotettaessa syntyneet jätetuotteet silloin, kun nämä on sekoitettu joko muihin maissiteollisuuden tuotteisiin tai muihin jätetuotteisiin taikka muista kasvituotteista peräisin oleviin jätetuotteisiin tarkoituksin valmistaa pääasiallisesti nimikkeeseen 23.07 kuuluvaa rehusekoitusta." Ks. myös asiassa 268/87, Cargill 22.9.1988 annettu tuomio (Kok. 1988, s. 5151, 11 kohta), missä yhteisöjen tuomioistuin on vahvistanut, että "nimikkeen 23.04 sanamuodosta ilmenee sellaisenaan, että käsite 'jätetuotteet' ('résidus') on pidettävä erillään käsitteestä 'jätteet' ('déchets'). Tämän vuoksi mainittu nimike ei täysin kata kaikkia kasviöljyn erottamisessa jäljelle jääviä tuotteita. Sen sijaan kyseessä on oltava välittömästi öljyn erottamismenettelystä syntyneet tuotteet eikä sellaiset jo alkutuotteeseen kuuluneet tuotteet, jotka eivät ole olleet mukana öljyn jalostamismenettelyssä". Ks. vastaavassa asiassa 129/81, Fancon, tuomio 11.3.1982 (Kok. 1982, s. 967).

53. On kiistatonta, että asetuksessa N:o 482/74 vahvistettujen tärkkelyksen, rasva-aineiden ja valkuaisaineiden vähimmäis- ja enimmäispitoisuuksia koskevien edellytysten tarkoituksena on määrittää, onko tuotteilla mainitut objektiiviset tunnusmerkit ja ominaisuudet. Tämä käy nimenomaisesti ilmi asetuksen kuudennesta perustelukappaleesta, missä ilmaistaan, että kyseiset pitoisuusvaatimukset ovat tarpeen "alanimikkeeseen 23.04 B kuuluvista maissinalkioista saadun öljyn erottamisessa syntyvien jätetuotteiden erottumiseksi toisaalta tuotteista, joille ei ole suoritettu täydellistä öljyn erottamista maissinalkioista, ja toisaalta tuotteista, jotka sisältävät todellisten jätetuotteiden lisäksi aineksia, joista ei ole erotettu öljyä".

54. On myös kiistatonta, että komissio on tällä tavoin valinnut olennaiset perusteet, jotka on helppo tarkastaa arvioitaessa, onko tuotteilla toivotut objektiiviset tunnusmerkit ja ominaisuudet.

Van Es väittää ainoastaan, että tärkkelyspitoisuuden enimmäismäärän raja-arvo on asetettu liian alhaalle. Yhtiön esittämien väitteiden merkityksen arvioimiseksi on välttämätöntä ymmärtää kyseisen perusteen tarkoitus.

55. Rasva-aineiden enimmäispitoisuuksia ja valkuaisaineiden vähimmäispitoisuuksia koskevien edellytysten tarkoituksena on epäilemättä ratkaista, onko kyseisten tuotteiden osalta toteutettu täydellinen öljyn erottaminen maissinalkioista, ja nämä edellytykset ovat tähän tarkoitukseen sopivia. Sitä vastoin on hyväksyttävä Van Esin käsitys, jonka mukaan tärkkelyksen enimmäispitoisuutta koskevalla edellytyksellä ei voida ratkaista sitä, onko tuotteilla tämä objektiivinen tunnusmerkki. Päinvastoin on juuri niin, että mitä enemmän öljyä on erotettu raaka-aineesta, sitä suurempi prosenttimäärä tärkkelystä on jätetuotteessa. Mikäli tärkkelyspitoisuutta koskevan edellytyksen tarkoitus olisi varmistaa, että tuotteiden osalta on toteutettu riittävä öljyn erottamisprosessi, kyseessä olisi toisin sanoen oltava vähimmäispitoisuutta koskevat vaatimukset.

Tärkkelyksen enimmäispitoisuudelle asetetun edellytyksen tarkoituksena on sen sijaan ratkaista, onko kysymys todellisista jätetuotteista vastakohtana sellaisia aineosia sisältäville tuotteille, jotka eivät ole olleet öljyn erottamisprosessissa mukana, ja edellytyksen on oltava tähän tarkoitukseen sopiva. Vaatimusta voidaan kiertää lisäämällä jätetuotteisiin halpoja tärkkelyspitoisia tuotteita, mikä vähentää niiden ravinto-arvoa.

56. Asiassa on kiistatonta, että jätetuotteiden tärkkelyspitoisuus voi vaihdella käytettyjen öljyn erottamismenetelmien ja käytettyjen raaka-aineiden perusteella.

Tämän vuoksi tärkkelyksen enimmäispitoisuuden raja-arvolla voidaan ainoastaan selvittää, sisältävätkö tuotteet sellaisia aineosia, jotka eivät ole olleet mukana öljyä erotettaessa silloin kun tämä raja-arvo on vahvistettu niin korkeaksi, ettei — käytetyistä menetelmistä ja raaka-aineista huolimatta — tehokkaimman mahdollisen öljyn erottamismenetelmän avulla voida saada aikaan jätetuotetta, jonka tärkkelyspitoisuus ylittää tämän raja-arvon.

Jos tärkkelyksen enimmäispitoisuuden raja-arvo on sitä vastoin vahvistettu sellaiseksi, että hyvässä uskossa toteutetun öljyn erottamisprosessin tuloksena syntyneet jätetuotteet joutuvat maissinalkioista öljyä erotettaessa syntyneitä jätetuotteita koskevan tullinimikkeen ulkopuolelle, on katsottava, että komissio on antaessaan asetuksen N:o 482/74 muuttanut mainitun tullinimikkeen sisältöä, ja että asetuksen on tämän vuoksi todettava olevan pätemätön mainitun perusteen osalta.

57. Van Es väittää, että riidanalaiset jätetuotteet — joiden tärkkelyspitoisuus ylittää 45 prosentin raja-arvon ainoastaan muutamalla prosentilla — ovat hyvässä uskossa syntyneitä, täydellisessä öljyn erottamiskäsittelyssä mukana olleita jätetuotteita, joihin ei ole lisätty sellaisia aineosia, jotka eivät ole olleet mukana öljyn erottamisprosessissa.

Van Es huomauttaa, että se on pääasian yhteydessä osoittanut kyseessä olleen sellaisten tuotteiden, joista ei enää ole mahdollista erottaa öljyä taloudellisesti kannattavalla tavalla, ja että vastaajana oleva tulliviranomainen ei ole kiistänyt tätä. Van Es esittää sen lisäksi, että vastaajana oleva tulliviranomainen on väittänyt, että tuotteisiin olisi lisätty muita aineosia, mutta että Tariefcommissie on hylännyt väitteen toteennäyttämättömänä. Van Es korostaa Tariefcommissien toteavan ennakkoratkaisupyyntöä koskevassa päätöksessään, että "on pidettävä selvitettynä, että maahantuodut tuotteet ovat sellaisia maissinalkioista öljyä erotettaessa syntyneitä jätetuotteita, joihin ei jälkeenpäin ole lisätty minkäänlaisia vieraita aineosia".

58. Van Es on täsmentänyt, että maahantuodut tavaraerät ovat peräisin Argentiinassa sijaitsevasta tehtaasta, joka on erityisesti varustettu öljyn erottamiseksi maissinalkioista; mainittu tehdas on erikoistunut yksinomaan tälle alalle. Pell Nederland BV on vuodesta 1982 lähtien ollut tästä tehtaasta peräisin olevien jätetuotteiden yksinomainen maahantuoja Euroopassa. Argentiinalainen tehdas käyttää erilaisia erottamismenetelmiä ja raaka-aineita kuin erityisesti Yhdysvalloissa käytetään. Nämä erot aiheuttavat sen, että argentiinalaisessa tehtaassa toteutettavassa öljyn erottamisessa syntyvillä jätetuotteilla on erilainen kemiallinen koostumus, myös tärkkelyspitoisuuden osalta, kuin amerikkalaisissa tehtaissa toteutetussa öljyn erottamisessa syntyvillä jätetuotteilla. Van Es ilmoittaa, että amerikkalaisista tehtaista peräisin olevien jätetuotteiden tärkkelyspitoisuus on tavallisesti noin 30 prosenttia, kun taas mainitusta argentiinalaisesta tehtaasta peräisin olevien jätetuotteiden tärkkelyspitoisuus on tavallisesti noin 42 prosenttia.

59. Lisäksi Van Es on selittänyt, että asetuksen N:o 482/74 antamisen syynä oli 1970-luvun alussa Yhdysvalloista peräisin olevien maissin sivutuotteiden luokittelussa esiintyneet ongelmat. Koostumusta koskevat asetuksen vaatimukset vahvistettiin sen vuoksi kyseisen ajankohdan teknologian ja Yhdysvalloista peräisin olevien jätetuotteiden ominaispiirteiden perusteella. Van Esin mukaan vahvistetut, koostumusta koskevat vaatimukset eivät kuitenkaan ole tarkoituksenmukaisia silloin, kun kyseessä ovat Argentiinasta peräisin olevat jätetuotteet, koska näiden tärkkelyspitoisuus on tavallisesti lähellä kriittistä rajaa. Van Es selvittää, että Pell Nederland BV oli 1980-luvun aikana yhteydessä komission edustajiin koskien jätetuotteiden maahantuontia Argentiinasta ja että nämä ilmoittivat aina, ettei näiden jätetuotteiden osalta ole syytä huoleen, koska kyseessä olivat maissinalkioista öljyä erotettaessa syntyneet todelliset jätetuotteet.

60. Komissio ei ole kiistänyt Van Esin väitteitä. Komissio on vain yksinkertaisesti esittänyt, että koostumusta koskevat vaatimukset syntyivät yhteisen tullitariffin nimikkeistöä käsittelevän komitean [28] käsittelyn tuloksena, että ne annettiin komitean yksimielisen lausunnon jälkeen ja että ne perustuivat asetuksen antamisajankohtana näiden tuotteiden tärkeimpien tuottajien tuotantomahdollisuuksille. Komissio on ilmoittanut, että asianomaiset taloudelliset piirit ovat ehdottaneet nimikkeistökomitealle asetuksen N:o 482/74 muuttamista ottaen huomioon teknisen kehityksen ja että ne tämän lisäksi olivat yhtä mieltä siitä, että tärkkelyksen enimmäispitoisuus oli vahvistettu nykyiset olot huomioon ottaen liian alhaiseksi. Komissio tutkii parhaillaan, olisiko tarkoituksenmukaista muuttaa tätä enimmäispitoisuutta. Komissio tekee sellaisen päätelmän, että vahvistettua tärkkelyksen enimmäispitoisuutta on sovellettava, kunnes se on virallisesti muutettu [29].

61. Mielestäni Van Esin perustelut riittävät osoittamaan sen, että hyvässä uskossa suoritetussa öljyn erottamisessa maissinalkioista voi syntyä jätetuotteita, joiden tärkkelyspitoisuus ylittää 45 prosenttia. Sellaiset jätetuotteet, jotka ovat olleet täydellisessä öljyn erottamiskäsittelyssä mukana ja joihin ei sisälly sellaisia aineosia, jotka eivät ole olleet öljyn erottamisprosessissa mukana, on luokiteltava alanimikkeeseen 2306 90 91. On korostettava, että komission vahvistaman luokitteluperusteen pitämiseksi pätevänä ei riitä, että se on usean vuoden ajan täyttänyt tehtävänsä ja että sen voidaan odottaa täyttävän tehtävänsä useimmissa tapauksissa. Ratkaisevaa on, voiko se johtaa tuotteiden jättämiseen tietyn tullinimikkeen ulkopuolelle, vaikka niillä olisikin ne objektiiviset tunnusmerkit ja ominaisuudet, jotka tämän tullinimikkeen sanamuodon perusteella ovat ratkaisevia siihen luokiteltaessa.

28 — Ks. asetuksen N:o 97/69 1 artikla.

29 — Toisin kuin mitä komissio väittää, sillä seikalla, että yhteisöjen tuomioistuin lausui käsityksensä asiassa C-194/91, Krohn v. Hauptzollamt Hamburg-Jonas, tuomio 16.12.1992 (Kok. 1992, s. I-6661) asetuksen N:o 482/74 1 artiklan viimeistä kohtaa, jossa säädetään, että "lisäksi näihin jätetuotteisiin ei saa sisältyä aineosia, jotka eivät ole maissinjyvästä peräisin", koskevasta tulkinnasta ottamatta esille kysymystä tämän asetuksen pätevyydestä, ei ole merkitystä ratkaistaessa, onko tärkkelyspitoisuuden enimmäismäärää koskeva asetuksen edellytys todettava pätemättömäksi ottaen huomioon asiassa esitetyt olosuhteet.

On tehtävä sellainen loppupäätelmä, että vahvistaessaan asetuksessa N:o 482/74 tärkkelyksen enimmäispitoisuutta koskevan edellytyksen alle 45 prosentiksi komissio on muuttanut maissinalkioista öljyä erotettaessa syntyneitä jätetuotteita koskevaa tullinimikettä, toisin sanoen aikaisempaa yhteisen tullitariffin nimikkeistön nimikettä 23.04 B ja uutta CN-nimikkeistön alanimikettä 2306 90 91 siltä osin kuin tällä edellytyksellä näin jätetään ulkopuolelle sellaiset tuotteet, jotka ovat olleet mukana täydellisessä öljyn erottamiskäsittelyssä ja joihin ei sisälly sellaisia aineosia, jotka eivät ole olleet mukana öljyn erottamismenettelyssä. Komissio on täten ylittänyt harkintavaltaansa koskevat rajat, ja asetus N:o 482/72 on tämän vuoksi todettava pätemättömäksi tältä osin.

62. Yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltävänä olevassa asiassa ei ole esitetty mitään, mikä antaisi aihetta epäillä sitä seikkaa, että riidanalaiset neljä tavaraerää, kuten Tariefcommissie on myöntänyt, ovat maissinalkioista öljyä erotettaessa syntyneitä jätetuotteita, joihin ei ole lisätty vieraita aineosia ja jotka kuuluvat CN-nimikkeistön alanimikkeen 2306 90 91 sanamuodon piiriin, mikäli tärkkelyksen 45 prosentin enimmäispitoisuutta koskevaa edellytystä ei sovelleta.

Voidaan kenties kysyä, onko Tariefcommissiella ollut tarpeeksi aineistoa sen selvittämiseksi, ettei riidanalaisiin jätetuotteisiin ole myöhemmin lisätty minkäänlaisia vieraita aineosia. Ennakkoratkaisupyyntöä koskevasta päätöksestä on nimittäin todettavissa, että otetuista näytteistä käy ilmi, ettei tuotteisiin ole sisältynyt aineosia muista viljalajeista kuin maissista, mikä ei tunnu sulkevan pois sitä, että tuotteisiin on voitu lisätä maissikasvista tai maissinjyvästä osia, jotka eivät ole olleet öljyä erotettaessa mukana. Tällainen lisääminen olisi ristiriidassa maissinalkioista öljyä erotettaessa syntyneiden jätetuotteiden nimikkeeseen luokittelun kanssa [30]. Tähän liittyy, kuten edellä mainittiin, että ei ainoastaan myöhäisempi lisääminen, vaan myös sellainen tilanne, että tuotteisiin sisältyy sellaisia aineosia, joita jo oli alkutuotteessa mutta joita ei ollut jalostettu öljyä erotettaessa, estää mainittuun tullinimikkeeseen luokittelemisen.

Tariefcommissien asiana on ratkaista, onko — huolimatta todetusta tärkkelyspitoisuudesta — esitetty riittävästi näyttöä siitä, että riidanalaisiin jätetuotteisiin ei myöskään sisälly maissikasvin tai maissinjyvän osia, jotka eivät ole olleet mukana öljyä erotettaessa ja jotka joko jo sisältyivät alkutuotteeseen tai oli lisätty myöhemmin todellisiin jätetuotteisiin.

30 — Kuten yhteisöjen tuomioistuin on asiassa C-194/91, Krohn v. Hauptzollamt Hamburg-Jonas, 16.12.1992 antamassaan tuomiossa (Kok. 1992, s. I-6661, 11 kohta) todennut, asetuksen N:o 482/74 1 artiklan viimeisestä kohdasta seuraa siten, että "maissinalkioista öljyä erotettaessa syntyneisiin jätetuotteisiin voi sisältyä ainoastaan maissinjyvästä itsestään peräisin olevia aineosia, lukuun ottamatta muita maissikasvin osia ja maissikasville vieraita aineosia". Jälkiperäistä sellaisten maissinjyvän osien, jotka eivät ole olleet mukana öljyä erotettaessa, lisäämistä on myös pidettävä esteenä nimikkeeseen 2306 90 91 luokittelulle. Tämä ilmenee nimenomaisesti tähän tullinimikkeeseen asetuksella N:o 315/91 lisätystä huomautuksesta (ks. edellä 34 kohta), mutta näin voidaan mielestäni myös päätellä tulkitsemalla ilmaisua "jätetuotteet", ja voidaan siten katsoa, että tällainen käsitys koskisi myös pääasiassa merkityksellistä ajankohtaa.

Ratkaisuehdotus

63. Edellä mainituilla perusteilla ehdotan yhteisöjen tuomioistuimelle, että se vastaisi esitettyihin kysymyksiin seuraavasti:

"1) Tavaroiden luokittelusta yhteisen tullitariffin alanimikkeeseen 23.04 B 27 päivänä helmikuuta 1974 annettu komission asetus (ETY) N:o 482/74 oli edelleen voimassa pääasiassa merkityksellisenä ajankohtana sinä asetuksena, jolla täsmennettiin tariffi- ja tilastonimikkeistöstä ja yhteisestä tullitariffista 23 päivänä heinäkuuta 1987 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2658/87 käyttöön otetun yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeen 2306 90 91 sisältöä.

2) Asetuksen (ETY) N:o 482/74 1 artikla on pätemätön siltä osin kuin siinä edellytetään luokiteltaessa tavaroita yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 2306 90 91 eli maissinalkioista öljyä erotettaessa syntyneisiin jätetuotteisiin, että kysymys on tuotteista, joiden tärkkelyksen enimmäispitoisuus — kuiva-aineen painosta laskettuna — on alle 45 prosenttia."